

РЕШЕНИЕ

№ 6898

гр. София, 17.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 26.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5807** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.203 - 207 от АПК във връзка с чл.,1 ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ). Образувано е във връзка с Решение №7104 от 11.06.2021г. на Върховния административен съд (ВАС) по адм.дело №7166/2020г., във връзка с адм. дело №2904/209г. на Административен съд София-град (АССГ), във връзка с адм.д.№1583/2018г. на АССГ.

Предмет на настоящото производство е иск, предявен с искова молба вх.№8002 от 12.05.2014г. от Б. П. Г. срещу Държавната комисия за енергийно и водно регулиране (сега Комисия за енергийно и водно регулиране) за имуществени вреди в размер на 3190 лв., причинени в периода от 24.05.2013г. до 08.04.2014г., ведно със законната лихва от 24.05.2013 г. до окончателното изплащане на сумата. Твърди се, че вредите са причинени от незаконосъобразно бездействие на администрацията, изразяващо се в неизпълнение на Решение № 947/21.01.2013 г. на ВАС по адм. дело № 3104/2011 г. Периодът, за който се претендират вредите, е определен от датата, на която административният орган е бил длъжен да се произнесе – 24.05.2013г., до произнасянето му на 08.04.2014г.

Ищецът Б. П. Г. основава претендираните си права на следните обстоятелства: поради бездействието на КЕВР ищецът не е успял захрани с електричество и да въведе своевременно в експлоатация законно изграден строеж, в резултат на което е претърпял имуществени вреди в размер на 3 190 лева. Вредите се

претендират като пряка загуба, изразяващи се в лишаване от възможността да се ползва имота.

Ответникът - КЕВР, чрез процесуалния си представител Т. Х. оспорва иска като недопустим и неоснователен. Оспорва своята пасивна процесуална легитимация, като твърди, че ответник по иска трябва да е Ч., тъй като се ангажира договорната отговорност на доставчика на електрическа енергия. Сочи, че задължението да се сключи договор за присъединяване на обект към електропреносната мрежа е на електроразпределителното дружество и без да има задължително произнасяне от регулатора. Алтернативно, твърди, че претендираната имуществена вреда не е доказана и не е в пряка връзка с административната дейност на регулатора. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът дава заключение за основателност на исковата претенция поради липса на кумулативните предпоставки за ангажиране отговорността на ответника и пледира за оитхвърлянето й.

СЪДЪТ приема за установено следното:

Искът е процесуално допустим.

Разгледан по същество, искът е неоснователен.

Установени факти:

Всички относими към делото факти се установяват от приетите писмени и гласни доказателства и заключенията на съдебно-техническата експертиза, приета по адм.д.№15803/2018г.

Ищецът е собственик на еднофамилна двуетажна жилищна сграда с адрес: [населено място], кв.Горна баня, [улица], със застроена площ 72 кв.м. и разгърнатата застроена площ 176 кв.м. Сградата е законно построена въз основа на Разрешение за строеж №14/24.03.1997г.

На 22.02.2010г между ищеца и Ч. е сключен предварителен договор №ПДПЕРМ 4-1490617 за присъединяване на обекта към електропреносната и разпределителна мрежа, но на 05.05.2010г. Ч. отказва да извърши присъединяването.

Ищецът е обжалвала отказа на Ч. пред ДКЕВР, но по жалбата липсва произнасяне в законоустановения срок, като е формиран мълчалив отказ.

Мълчаливият отказ на ДКЕВР е отменен с Решение №947/2013г. на ВАС, в сила от 10.05.2013г., и преписката е върната за ново разглеждане в ДКЕВР.

При новото разглеждане на преписката ДКЕВР не е спазила 14-дневния срок за постановяване на изричен акт и се произнесла с Решение №Ж-30 от 08.04.2014г.

В исковия период от 24.05.2013г. до 08.04.2014г. строежът не е бил използван, поради невъзможността да бъде въведен в експлоатация без електрическо захранване. Невъзможността да се използва строежа е продължила и след този период до сключването на договора за присъединяване с Ч. през 2018г.

Ищецът не твърди през исковия период да е направил разходи за наем или други разходи, свързани с пребиваването му в друго жилище. Не твърди също да е имал намерение да отдава имота под наем, да го използва за търговска дейност или да учредява за него възмездно право на ползване.

За доказване на размера на вредата ищецът е ангажирал съдебно-техническа и оценителна експертиза при предходното разглеждане на иска в производството по адм.д.№5803/2018г., на която се позовава в уточнителната молба, представена в

настоящото поризводство. Експертизата е оценила правото на ползване на имота за исковия период в размер на 5 000 лева на базата на осреднени наемни цени.

Правни изводи:

По допустимостта на иска

Искът е процесуално допустим като предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице на органа, от чиято административна дейност се претендират вредите. Възраженията на ответника относно неговата пасивна легитимация се отнасят към съществуването на иска, а не към допустимостта му, тъй като засягат причинната връзка между твърдяната увреда и административната дейност на ответника.

По основателността на иска

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилите вредоносен резултат. Не подлежи на установяване виновно поведение на ответника, тъй като отговорността на държавата е обективна.

Деликтната отговорност на държавата не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца - по аргумент от нормата на чл. 154, ал.1 от ГПК, във връзка с чл.144 АПК, е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав обуславя неоснователността на предявения иск за обезщетение на вреди.

Първата предпоставка от фактическия състав – незаконосъобразен административен акт и последващо незаконосъобразно бездействие на органа в исковия период, е налична. Въпросът с първата предпоставка за уважаването на иска е решен с Решение № 947/21.01.2013г. по адм. дело № 3104/2011г. по описа на ВАС влязло в сила на 10.05.2013г. с което е отменен мълчаливият отказ на ДКЕВР (сега КЕВР) и преписката е върната на органа за произнасяне. Противоправността на твърдените действия и/или бездействия са констатирани от съда преюдициално и преповторени в задължителните указания на ВАС в Решение № 1791/09.02.2018г. адм. д. № 8904/2016г. на ВАС, в което е посочено, че е налице незаконосъобразно бездействие от страна на задължения административен орган ДКЕВР, свързано с неизпълнение на правомощия по упражняване на контрол и издаване на задължителни предписания за поведение или налагане на санкции на дружеството по реда на глава тринадесета и четиринадесета от Закон за енергетиката. Пак според Решение № 1791/09.02.2018г. адм. д. № 8904/2016г. на ВАС е налице принципна възможност настъпване на вреди за ищеца, които са пряка и непосредствена последица от бездействието на ответника ДКЕВР, доколкото регулаторът има достатъчно законови възможности за въздействие върху доставчика на съответната стока или услуга.

Имушествените вреди, които претендира ищецът, са определени в уточнението на исковата молба като претърпяна загуба, изразяваща се в лишаване от правото му да ползва собствения си имот. Правото на ползване, като вещно право, има имуществен характер и подлежи на оценяване. В производството пред АССГ по адм.д.№1583/2018г. е прието заключение на съдебно-техническа експертиза и оценителски доклад, съгласно които стойността на правото на ползване за имота в периода от 10.05.2013г. до 08.04.2014г. е 5 000 лева.

Претърпените имуществени вреди обаче не се равняват автоматично на стойността на правото на ползване, а представляват неблагоприятна намеса в имуществото в патримониума на ищеца, която е мислима в две хипотези: 1) пряка загуба - реално настъпило намаляване на имуществото, или 2) пропуснати ползи – неосъществено увеличение на имуществото.

Ищецът не твърди и не доказва никакво реално намаляване на имуществото си в претендирания размер.

Невъзможността да се ползва сградата не може да бъде разглеждана като пропусната полза, тъй като тя не представлява увеличение на имуществото, доколкото липсва твърдения, че имотът е щял да бъде отдаван под наем или по друг начин следствие ползването му ищецът е щял да се обогати.

Към процесния случай е напълно относимо Тълкувателно решение №3/2012г. по т.д.№3/2012г. на Общото събрание на съдиите от гражданската и търговската колегия на Върховния касационен съд (ОСГТК на ВКС). По аргументи от тълкувателното решение следва, че макар причиненото забавяне на въвеждането в експлоатация на строежа да лишава ищеца от възможността да упражни по отношение на него присъщите на правото на собственост правомощия - владение, ползване и разпореждане, това не във всички случаи води до пропуснати ползи за ищеца. ОСГТК на ВКС изрично посочва, че увеличаване на имуществото на ищеца не би настъпило в хипотезата на ползване на обекта от самия него и поради това лишаването му от тази възможност не може да има за последица пропускането на полза в посочения по-горе смисъл. По-нататък ВКС дава пример за увеличаване на имуществото и съответно за наличие на пропусната полза - ако в резултат от забавата ищецът е пропуснал възможността да получи граждански плодове от обекта чрез предоставянето му за възмездно ползване на друго лице, да получи доходи чрез използването на обекта за осъществяване на търговска дейност или е пропуснал възможността да се разпорежи с обекта при изгодни условия.

Липсата на доказана вреда, причинена от административната дейност на ответника, е достатъчна за отхвърляне на иска като неоснователен поради неосъществяване на фактическия състав на отговорността по ЗОДОВ.

За пълнота на изложението съдът отбелязва, че не се установява и пряка причинна връзка между твърдяната вреда и дейността на ответника, доколкото захранването на строежа с електричество не зависи пряко от действията на ответника, а от доставчика на електрическа енергия. Аргумент в тази връзка може да се почерпи и от факта, че присъединяването на строежа към електропреносната мрежа е станало почти четири години след исковия период.

По изложените съображения съдът отхвърля иска като неоснователен.

Предвид отхвърлянето на главния иск, разглеждането на акцесорния иск за лихви е безпредметно.

Разноски:

При този изход на правния спор разноските се поставят в тежест на ищеца. На основание чл.143, ал.3 от АПК ищецът следва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определено на основание чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл.37 от Закона за правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК Административен съд София-град, 38 –ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на Б. П. Г. срещу Комисията за енергийно и водно регулиране за имуществени вреди в размер на 3190 лв., причинени в периода от 24.05.2013г. до 08.04.2014г., ведно със законната лихва от 24.05.2013 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Б. П. Г. да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране разноски в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена чрез Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: